

φεύγει τις τὸν κίνδυνον νὰ βλέπη ταῦτα καθ' ὅλον τὸν μῆνα) Ζάκ. **η)** Δένδρον τι (ἴσως ἡ λεγομένη *λοιδορία*) Στερελλ. (Αἰτωλ.) **θ)** Ὁ σικυὸς πολλαχ. Συνών. ἀγγούρι **1**, ἀμίλητο (ιδ. ἀμίλητος), παράξενος (ιδ. παράξενος). **ι)** Τὸ σκόροδον πολλαχ. **ια)** Ἡ ραφανὶς πολλαχ. **ιβ)** Ἡ χάλαζα ΝΠολίτ. Μελέτ. 2,424. Συνών. ἀνομολόγητος. **ιγ)** Τὸ ὄξος Πελοπν. (Γέρμ.) Τσακων. Συνών. γλυκάδι, ξίδι. **ιδ)** Ἡ ἐπιληψία Ζάκ. Συνών. γλυκὺ (ιδ. γλυκός). **ιε)** Ἡ ἀσθένεια ἀνθραξ Στερελλ. (Ἀρτοτ.): *Ἐβγαλὶ τ' ἀμιλέτ' γον.* **ισ)** Ἐξάνθημα ἐρπηστικὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ τῆς κεφαλῆς τῶν παιδίων Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀμπέλι, ἀμπελοκλάδι. **ιζ)** Ἡ ἀσθένεια καρκίνος Κεφαλλ. **ιη)** Ἀπόστημα ἢ ἔκφυμα ὀδυνηρὸν τῶν δακτύλων Κεφαλλ. Συνών. ἀμπελοκλάδι, καλαγκάθι, καρφί, στεραγκάθι. **ιθ)** Οὐδ. πληθ. ἀμελέτητα τά, οἱ ὄρχεις τῶν σφαγίων πολλαχ.: *Ἐφάγαμε - εἶχαμε ἀμελέτητα σήμερα Κεφαλλ.* Συνών. ἀμίλητα (ιδ. ἀμίλητος **B 5**). Πβ. ἀμάλαγα (ιδ. ἀμάλαχτος **1 γ**), ἀμαρτωλὰ (ιδ. ἀμαρτωλός **B 2**), ἀρχίδι (ιδ. ἀρχίδι), ἀχαμνὰ (ιδ. ἀχαμνός), τρυφερά (ιδ. τρυφερός), τρυφερούλλια (ιδ. τρυφερούλλης). **2)** Ἐνεργ. ὁ μὴ μελετήσας, ὁ μὴ προετοιμασθεὶς κατ' οἶκον, ἐπὶ μαθητοῦ ἢ ἀγορητοῦ λόγ. σύνηθ.: *Πῆγε 'ς τὸ σχολεῖο ἀμελέτητος. Πάλι ἀμελέτητος μοῦ ἦρθες σήμερα, καημένε! Ἀνέβηκε 'ς τὸ βῆμα ἀμελέτητος σύνηθ.*

ἀμελεύω ἀμάρτ. ἀναμελεύω Λεξ. Λεγρ. ἀναμελεύου Τσακων. ἀνεμελεύω Κάμπ. Σῦρ. ἀνεμελεύω Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄμελος, παρ' ὃ καὶ ἀνάμελος. Πβ. καὶ μεσν. ἀναμελεύγω. Ὁ τύπ. ἀναμελεύω καὶ παρὰ Σομ., παρ' ὧ καὶ μετοχ. ἀναμελεμένος.

Δεικνύω νωθρότητα, ὀκνηρίαν, ἀμέλειαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράξεώς τινος, εἶμαι ἀμελής ἐνθ' ἄν.: *Ἀνημέλεψε ἀνημέλεψε δὲν ἐξετέλεψε τὸ δεῖνα Σῦρ. Μὴν ἀνεμελεύης αὐτόθ.* Συνών. ἀμελῶ, τεμπελεύω.

ἀμελής ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀναμέλης Κρήτ. ἀνεμέλης Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀμελής.

Ὁ στεροῦμενος δραστηριότητος, οὐχὶ ἐργατικός, νωθρός, ὀκνηρός: *Ἀμελής ἄνθρωπος - μαθητής.* || Παροιμ. *Τ' ἀναμέλη τῇ γυναῖκα ὁ Γληγόρης τὴν ἐπῆρε* (ὅτι ἐν πάσῃ ἐργασίᾳ ἀπαιτεῖται ταχύτης) Κρήτ. Συνών. ἄβραστος **B 1**, ἀκαμάτης **1**, ἀμελητής **2**, ἀμελιάρης, ἄμελος, ἄψητος, τεμπέλης, ὠμός.

ἀμελησία ἢ, Πόντ. (Κερασ.) ἀμελησίγια Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀμελησία.

Νωθρότης, ὀλιγογρία. Συνών. ἀμελάγρα, ἀμέλεια, ἀμελιά, ἀμελιό, τεμπελιά.

ἀμελητής ὁ, ἀμάρτ. ἀναμελητής Χίος

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀμελητής.

1) Ὁ μὴ μεριμνῶν, ὁ μὴ φροντίζων περὶ τινος, ἀμέριμος. Συνών. ἄμελος **2**. **2)** Ὁ ἀποφεύγων τοὺς κόπους, τὴν ἐργασίαν, φυγόπονος, ὀκνηρός. Συνών. ἄβραστος **B 1**, ἀκαμάτης **1**, ἀμελής, ἄμελος, ἄψητος, τεμπέλης, ὠμός.

ἀμελιά ἢ, ἀμελία Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ.) ἀμελίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀμελιὰ σύνηθ. ἀμιλιὰ Ἄνδρ. ἀναμελία Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Λακων.) ἀναμελιὰ Αἰγίν. Ἄνδρ. Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἄ.) Εὐβ. (Κύμ. κ. ἄ.) Θράκ. Κεφαλλ. (Σάμ.) Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἄ.) Πάρ. Σύμ. Τήν. Χίος ἀναμιλιὰ Ἡπ. Στερελλ. (Τοπόλ.) ἀνεμελιὰ Θήρ. Θράκ. (Μυριόφ. κ. ἄ.) Ἴων. (Καράμπ. Σμύρν.) Κρήτ. (Βάμ.) Κύθν. Πελοπν. (Τρίτ. κ. ἄ.) Σῦρ. ἀνιμιλιὰ Θράκ. (Μάδυτ.) Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄμελος, παρ' ὃ καὶ ἀνάμελος, ἀνέμελος. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,110. Τὸ ἀναμελία καὶ παρὰ Βλάχ., τὸ δὲ ἀναμελιὰ καὶ παρὰ Γερμ. Πβ. ἀρχ. ἀμελία.

Ἀμέλεια, νωθρότης, ὀλιγογρία, ραθυμία ἐνθ' ἄν.: *Ἡ ἀνεμελιά σου τὰ κάνει αὐτὰ Κύθν. Ἀναμελιά σου 'τον κ' ἐν τό 'καμες Σύμ. Ὅχι πῶς δὲ θέλω, ἀναμελιά εἶναι Βιθυν. Ἐχ' ἀναμιλιὰ αὐτὸς οὐ ἄνθρουπους Τοπόλ. Εὐτάγω ἀμελίαν (εὐτάγω=κάμνω) Κερασ. || Παροιμ.*

Μιανῆς ὥρας δουλειά, | ἐνοῦ χρόνου ἀναμελιά (μικρὰν ἐργασίαν δύναται τις δι' ἀμέλειαν νὰ ἀναβάλῃ ἐπὶ πολλὸν χρόνον. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ) Αἰγίν. || Ἀσμ.

Ἀγάπη, ποῦ 'χα κ' ἔχασα ἀπ' τὴν ἀνεμελιά μου, τώρα τὴ βλέπω 'ς ἄλλον καὶ καίγει' ἡ καρδιά μου Σῦρ. κ. ἄ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀμελησία.

ἀμελιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναμελιάρης Κρήτ. (Σέλιν. ἄ. κ.) ἀνεμελιάρης Κρήτ. ἀνιμιλιάρ'ς Λέσβ. (Πλομάρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμελιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Ἀμελής, ἄφροντις. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀμελής.

ἀμελιό τό, ἀμάρτ. ἀνεμελιό Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμελῶ.

Ἀμέλεια, βραδύτης: *Ἐλα, ἀνεμελιό δὲν ἔχει, μόνου ὁ κάθε ἕνας νὰ πιάσῃ δὴ δουλειά δου.* Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀμελησία.

ἀμελιστος ἐπίθ. Θήρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀμελιστος.

Ὁ μὴ διαιρεθεὶς, ἄρτιος, αὐτούσιος.

ἀμελίτωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μελιτωτός < μελιτώνω.

Ὁ μὴ ἀναμεμειγμένος μὲ μέλι. Πβ. ἀμέλωτος.

ἄμελος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος ἄμιλους βόρ. ἰδιώ. ἀνάμελος Ἄνδρ. Ἀστυπ. Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἄ.) Κάλυμν. Κύθηρ. Πάρ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀνάμελες Σκῦρ. ἀνάμιλους Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) Στερελλ. (Τοπόλ.) ἀνέμελος Θήρ. Θράκ. Κύθηρ. Κύθν. Νάξ. Σῦρ. ἀνέμιλους Ἱμβρ. Λήμν. Σάμ. ἀνήμελος Θράκ. (Σηλυβρ.) Κάμπ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄμελος. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,110. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνάμελος, ὅστις καὶ ἐν Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Β στ. 379 (ἐκδ. ΚΣάθα 351), πβ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 77.

1) Ὁ ἀποφεύγων τὴν ἐργασίαν, ἀμελής, φυγόπονος, ὀκνηρός πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Ἀμελος ἄνθρωπος, καρφὶ δὲν τοῦ καίεται!*

